

Подорожник

Володимир Приймак

Першими встають мама. Через прочинене вікно чую як вони доять нашу Зірницю, примовляють до неї.

— Но, маленька, но...

Молоко цівками видзвонює в дійниці і чим далі глухіше – "цьвох-цьвах..." Мені важко відірвати від подушки голову, такий це солодкий ранковий сон, але на дорозі перегукуються вже пастухи.

— Гей!..

— Но!..

— А Володя погнав?..

Це Василь Тарасів через браму запитує в них, вони кажуть:

— Йду-йду, зараз буду будити...

А я вже на оборі, поколює босі ноги роса, ще сплю всередині, та студениця швидко бадьорить. Гонимо Натальщину, а там і в Толошний Лан і Романівку. Ми не задумуємося над змістом цих назв, лиш бентежить загадка. Чому тут, за селом, Хмарна Рудка? Чи збиралися хмари у вербах, що розкішно росли до колгоспів? Волошка нам зрозуміла, вечорами, як повертаємо з поля, то заспіваємо. "...А як будуть синьоокі в тебе діти, пригадай оці волошки, наші квіти..." Пісня вже парубоча, вона така, ніби розірвана душа, але у вечоровій тиші ми несемо її. Повиростаємо, дізнаємось, і не з чужих уст, що то таке кохання, вірність, зрада. "...Я прийду, мов не болить мене нітрошки, і врочисто принесу тобі волошки..." А Натальщина – це Натальчине поле, була Наталка, залишилося поле. Коли вигонимо на горб, де починається Романівка, стрічає нас Дністер. Він ще далеко, ще вздовж від корнівського до кунисівського лише білий туман. Такий він білий, як голова старого чоловіка, що вже пройшов усе, немало бачив на віку, спізнав, що зміг, і зібрав мудрість. Такий він наш Дністер у ранню пору, коли йдемо до нього по росі.

— А ти вже граєш з басами?..

Запитує Василь. Тиждень, як тато купили гармошку, вона абсолютно новенька, пахне фабричними запахами, два ряди голосів, ну, і баси. Голоси я освоїв в моменті, сів під Натальчиною хатою, як з паші пригнали, заграє і заспівав, "...а як будуть синьоокі в тебе діти..." З басами складніше.

— Пигикаеш...

— Пигикаю...

Під Натальчиною хатою тому, що ми свою будуємо. Тато котрий уже рік возять цеглу, складають її штабелями, приходять уліті чернятинські мулярі, їх двоє чомусь, і поволі мурують. Хату тато розчепили велику, на багато кімнат з коридорами, щоб на всіх дітей стало, кажуть вони. По роботі мулярі сідають вечеряти, тоді розмовляють. Я беру гармошку і йду під хату, над вечоровим селом пливе нескладна моя мелодія. Того

тижня я набрав свого маленького внучка в американському місті Вернон Гіллс, у передмісті Чикаго. Ми його дуже довго чекали, бабуса Орися молилася в монастирях, і навіть у тому, що в Карпатах, під самим небом. Він народився на Миколая, тому Миколай, Ніколас на американський манір.

— Нік!.. Ми приїдемо до тебе!..

Йому три з половиною роки і ще важко сказати, чиї у нім риси, але бачу себе в нім. Я би дуже хотів, щоб там сів він під хатою і заспівав нашу пісню. І навіть не з гармошкою, з акордеоном. Пізніше так простіше перейти на клавішні, а він буде, може, співак, а може, композитор, я би дуже хотів, щоб ніс він пісні, білявий наш хлопчик.

— Я привезу тобі акордеон!..

— Акордеон!..

Багатозначно повторив він слово, яке почув, мабуть, що вперше.

— Піано...